

Varghese

Tidigare utgivet av Sara Dalengren:

SERIEN OM FLOCKEN

Ensamvarg 2016

 FLOCKEN 

Varghamna

SARA DALENGREN

UPPER ROOM FÖRLAG

VARGHAMN

Del 2 i Flockenserien

© Sara Dalengren, 2017

Utgiven av UPPER ROOM FÖRLAG

<http://upperroomförlag.se>

Tryckt av Print Group, Szezecin, Polen, 2017

via Handelsagentur Booksfactory.se

ISBN 978-91-88231-18-5

Prolog

En hård knackning från husvagnsdörren fick Lukas att rycka till, ändå lämnade han inte sin säng. Han väntade inte besök. Ingen hade någonsin kommit för att besöka honom.

Utänför smattrade regnet lätt mot taket och var ett välkommet avbrott mot augustihettan, trots att det inte dämpade den kvava luften inuti vagnen. Den fuktiga värmen gjorde det omöjligt att sova och klockan hade för längesedan passerat midnatt.

Genom springan i tygskynket, som delade av hans sovplats från resten av den trånga boytan, såg Lukas hur hans äldre bror hastigt reste sig från bordet där han hade suttit och väntat. När Emanuel öppnade dörren fladdrade tyget till och en svalkande vind letade sig in till Lukas.

Flockens Alfa klev in i husvagnen.

Sedan Emanuel hade erbjudit André något att dricka, slog han sig ned mitt emot honom vid bordet. Ingen av dem så mycket som sneglade mot platsen där Lukas låg. Med tanke på hur sent det var trodde de kanske att han sov eller så brydde de sig bara inte. Han var lätt att förbise. Han hade ännu ingen officiell plats i flocken och skulle inte få på flera år. När det väl skedde skulle han med största sannolikhet hamna någonstans

i mitten av deras hierarki. Det var där de flesta placerade sig. De som inte tillhörde de utvalda få i toppen eller i botten. Att tillhöra mittskiktet var helt okej och flockens Omega var en ständig påminnelse om att livet alltid kunde vara värre.

”Kan vi verkligen prata ostört här?” frågade André.

”Äh, det är bara Lukas. *Jag* har full kontroll på mitt eget kött och blod.”

Det var något med tonen Emanuel använde som Lukas inte riktigt kunde sätta fingret på, men det var klart att André också hade uppfattat den för han reste sig häftigt upp. Emanuel satt lugnt kvar. Lukas förstod inte hur han vågade bete sig så respektlöst. Vad han än hade antytt så hade det gjort deras Alfa upprörd och att uppröra flockens ledare var inget man gjorde ostraffat.

”Kom igen, André. Du vet att jag har rätt. Dessutom var det du som ville att vi skulle prata”, sa Emanuel.

André sneglade bort mot andra änden av husvagnen innan han långsamt satte sig ned igen. Lukas koncentrerade sig på ljudet av regndropparna som trummade med ökad intensitet mot taket.

Han slöt ögonen. Ett dovt mullrande hördes utifrån. Kanske skulle de senaste dagarnas hetta mynna ut i ett ordentligt åskväder. Han hoppades det.

”Jag förstår inte varför hon vägrar att prata med mig”, sa André när han och Emanuel hade suttit tysta en stund.

Lukas öppnade ögonen bara för att se hur André slog ut med händerna i en uppgiven gest genom glipan i tyget.

”Vad ska jag behöva göra för att hon ska förstå?” Svetten glänste i Andrés panna och han drog en hand genom sitt svarta fuktiga hår.

Emanuel lutade sig närmare och fyllde på Alfans glas. Den kalla drycken spred genast imma utmed det tunna glaset.

”Jag har ju erbjudit mig att hjälpa till. Är det inte dags att du låter mig göra det?”

”Jo, jag vet. Det är bara det att hon är mitt ansvar och jag trodde faktiskt att hon skulle vara lite mer samarbetsvillig.”

”Har hon inte sagt något alls?”

André skakade på huvudet. ”Inte ett ord och det förvånar mig. Kanske var det inte ett ögonblick av svaghet som fick henne att svika oss.”

”Vad skulle det annars ha varit? Början på någon sorts konspiration mot flocken?” Emanuel skrattade till.

André svarade inte utan vände bort huvudet. För ett ögonblick tyckte Lukas att han tittade rakt på honom där han låg i mörkret. Han höll andan och släppte långsamt ut luften ur lungorna först när Alfian vänt uppmärksamheten mot hans bror igen.

”Anja må vara smart, klipskare än många andra brudar, men mer än så är det inte”, fortsatte Emanuel. ”Hon kommer att prata, förr eller senare gör alla det.”

Namnet på kvinnan fick Lukas att spetsa öronen. De talade om Alfians yngre syster. Lukas hade inte sett henne på flera månader och i flocken florerade olika rykten om vart hon hade tagit vägen. De handlade om allt från mystiska sjukdomar till förbjuden kärlek och enligt det senaste var hon ute på ett topphemligt uppdrag för att infiltrera en fiendeflock.

”Jag vet.” André suckade. ”Men jag hoppades att jag inte skulle behöva gå så långt i min jakt på svar. Jag ger henne en chans till och sedan ...”

Det blev tyst i husvagnen.

”Du kan lita på mig.” Emanuel sträckte fram handen över bordet. ”Och jag har allt att vinna på att gå varsamt fram. Förutsatt att du går med på villkoret vi talade om tidigare.”

De två männen tittade länge på varandra.

Stämningen i husvagnen kändes lika laddad som luften i det hotande mullret utanför.

André nickade långsamt och skakade Emanuels hand. ”Jag var inte säker på att jag gillade det först. Du ska veta att jag inte uppskattar när medlemmar sätter upp villkor för sina tjänster. Men ju mer jag har tänkt på det, desto mer tror jag på din idé. Det är det bästa för flocken, både i nuläget och inför framtiden.”

Från sin plats i det mörka hörnet såg Lukas hur Emanuels ansikte sprack upp i ett stort leende. Han visste inte vad saken gällde, men han hade för längesedan lärt sig att frukta just det flinet. Emanuel var inte typen som gladdes med någon. Var han glad så var det på någon annans bekostnad.

”Då så.” Emanuel lutade sig lojt tillbaka i stolen.

”Men då måste du få henne att prata och inte bara det. Hon ska berätta allt. Varenda liten detalj.”

”Och sedan?”

André reste sig från bordet. ”Sedan är hon din.” Han tog två snabba kliv och var framme vid dörren.

Lukas låg så stilla han bara kunde och kämpade för att hålla sin andning lugn och under kontroll.

Dörren slog igen bakom Alfán. Den förde med sig ännu en pust av frisk luft som fick tag i det nötta tyget. Skynket som hängde för hans säng var blekt och solkigt efter många års användning. Häftstiften som höll det på plats var rostiga sedan länge. Lukas mindes fortfarande dagen då han hade satt upp det, dagen efter att hans bror fått sin plats i flockens hierarki och tagit sig en partner – Alicia.

Efter att ha hört Emanuels krav för att få Anja att berätta vad de nu än trodde att hon höll hemligt, formade sig genast en molande klump i Lukas mage. I hans huvud cirkulerade bara en enda tanke. Inte igen.

1

Simon knäppte upp verktygsbältet och kände hur tyngden lättade från hans höfter. Han rundade transportbilen och när han passerade bakkörrarna öppnade han och slängde in verktygen på golvet. Han fortsatte runt bilen för att sedan bli stående lutad mot motorhuven. Med kritiska ögon granskade han den nybyggda carporten och lät den ljumma sensommarvinden torka svetten från hans kropp.

De hade blivit färdiga med god marginal. En påminnelse om att han borde börja räkna med nytillskottet Jonathan som en fullvärdig medarbetare, trots att han officiellt fortfarande bara var en lärling. Jonathan drog ett minst lika tungt lass som han och Igor på byggena nu för tiden och hade lärt upp sig snabbare än vad båda räknat med.

Den där kvällen i våras då Simon och vännerna Igor och Stefan hade släppt allt för händer och gett sig av efter en hotad ensamvaro, hade visat sig vara ett strålande drag rent företagsmässigt. Jonathans partner Miriam hade de fått på köpet och Simon gillade henne. Inte bara för att hon kunde ge svar på tal, utan även för att maten hade förbättrats avsevärt de senaste månaderna.

Det var inte så att han någonsin hade klagat på sina vänners kokkonst, men Miriam var lite modigare med kryddorna än

hans bästa vän Stefan och hon höll sig borta från rödbetorna till skillnad från Igor. Simon var förbannat trött på rödbetor. Själv var han inte mycket för matlagning, men visst, han kunde slänga en köttbit på grillen om det behövdes.

”Ser det bra ut?”

Simon släppte deras senaste jobb med blicken vid ljudet av den mörka rösten med den ryska accenten och såg hur Igor kom gående mot bilen bärandes på två stora verktyglådor. Han visste hur mycket de vägde, men på mannen som kom emot honom syntes inte minsta tecken på ansträngning. Men så var han, precis som Simon själv, bara till hälften man.

Styrkan och uthålligheten som skepnadsskiftare hade var överlägsen de allra flesta människors och kom väl till pass i fysiskt arbete. Det var en av anledningarna till att byggbranchen hade lockat honom. Sedan gillade han att skapa saker. Se hur de växte fram under hans händer.

”Det ser perfekt ut. Bra jobbat.”

Igor ställde in verktygen bak i bilen och kom sedan fram och ställde sig bredvid honom. Igor lutade sig mot motorhuven liksom sin vän och Simon kände hur bilen sjönk ihop under deras gemensamma tyngd.

”Jag sparade sista, som vi brukar.”

Simon log. ”Bra. Jag tänkte att vi skulle låta vår senaste kompanjon få äran i dag. Eller vad tycker du?”

”Det blir jättebra.”

Simon gav Igor en klapp på axeln. Det var inte bara maten som hade förvandlats till det bättre sedan Jonathan och Miriam kommit in i deras liv, det gällde även Igors svenska. Den ryske jätten med sina två meter och dryga hundrafemtio kilo hade från början inte varit så pigg på att gå i kvällsskola hos den viljestarka författaren Miriam, men klagomålen hade varit högst tillfälliga.

Igor skulle såklart aldrig erkänna det, men han hade numera en stor öm punkt för det rödhåriga yrvädet och räknade både henne och Jonathan som fullvärdiga medlemmar i deras lilla flock.

Jonathan kom gående mot bilen, bärandes på en stege och en spikpistol.

Simon följde honom till bagaget och när de lastat in tog han fram en fyrtumsspik och höll fram den mot honom.

”Dags för sista spiken. Jag tänkte att du ville göra oss äran.”

Jonathan tittade förvånat på spiken och sedan på Simon.

Visst, ritualen med sista spiken var lite lustig, men det var något som hade hängt med sedan deras första uppdrag.

”Men det är ju alltid du som brukar ...”

”Jag gör det en annan gång. I dag tyckte jag att det var din tur.”

Jonathan tog emot hammaren. Han log stort, först mot Simon och sedan mot Igor.

”Okej, då kör vi då. Sista spiken. Det kanske är bäst ni hänger med så jag inte kröker den?”

Simon skrattade till och sträckte sig efter spiklådan. ”Om du vill kan jag ta med en extra för säkerhets skull?”

”Ja, visst ja. Jag skulle ge dig den här också.” Ur arbetsbyxorna fick Jonathan fram en papperslapp. ”Jag antar att du redan vet vad det står på den här, så det kanske är lika bra att jag slänger den?”

Simon flinade och snappade snabbt åt sig lappen. Han visste också vad den innehöll. Han visste mycket väl ...

”Jag kan ta den, ifall att.” Man visste aldrig när ensamheten och rastlösheten kunde komma smygande. Han trivdes med både sitt jobb, sitt hem och sina vänner. Men det fanns behov som de inte kunde fylla. En hög suck kom från Igor och han såg hur Jonathan skakade på huvudet.

”Du är inte klok, Simon. Hon är ju gift. Vad tror du hennes snubbe skulle säga?”

”Äh, vad han inte vet har han inte ont av och om han gjorde sin kvinna lycklig skulle hon inte ha någon anledning att söka bekräftelse på annat håll.”

”Jaså, det säger du. Du tycker förresten inte att hon är lite i äldsta laget. Jag trodde inte att hon skulle vara din typ.”

”Simon har bara en typ”, kom det från Igor. ”Kvinnor.”

Jonathan skrattade högt och slog igen bakkörrarna. ”Är det så det är? Ja, vi kan inte beskylla dig för att vara diskriminerande i alla fall.”

Simon tog inte åt sig av vännernas ord, mest därför att han insåg att de faktiskt hade rätt. Han hade ingen typ, han gillade alla typer av kvinnor. Blonda, brunetter, kurviga, slanka. Han kunde inte bry sig mindre om vad det stod på deras våg om morgonen. Lite övervikt betydde att de inte var rädda för att njuta av livet. Det blev bara mer för honom att hålla i och när det kom till kvinnor kunde det inte bli för mycket av det goda. Dessutom gick ofta de lite högre siffrorna på vågen hand i hand med storleken på vissa kvinnliga attribut som gärna fick vara väl tilltagna.

Kvinnor var ett nöje, ett tidsfördriv och framför allt något okomplicerat. Hans liv hade haft tillräcklig med komplikationer så här långt och det var anledningen till att han valt att lämna sin flock och sitt arv för att leva sitt eget liv tillsammans med sin bästa vän. Sedan dess hade vänskaran utökats. Han tittade upp på Igor, följde hans blick bort till Jonathan som precis satte den sista spiken i bygget.

Klockan var strax efter halv fem när Igor svängde in den vita transportbilen på grusvägen som ledde fram till hemmet de delade och som även var bas för företaget.

Hur stressig arbetsdagen än hade varit fick den smala vägen som ledde fram genom skogen alltid Simon på bättre humör. Han lutade huvudet tillbaka mot nackstödet och tittade ut genom fönstret medan de körde den sista biten.

Företagsbilen hade tre säten fram, resten av ytan var lastutrymme. Förarsätet var rymligast, alltså var det alltid Igor som körde. Även om varken Simon eller Jonathan kunde betraktas som små hade de inte mycket att sätta emot Igers breda axlar.

Om företaget fortsatte att dra in pengar i samma takt som det hade gjort det senaste året vore det kanske läge att börja fundera på ett nytt arbetsfordon. En pick-up eller något liknande, tänkte Simon.

Skogen runt omkring dem glesnade och en röd ladugårdslänga blev synlig. Simon tyckte fortfarande att de hade haft en otrolig tur som lyckats komma över den förfallna gården på en konkursutförsäljning. De hade upptäckt stället bara veckor efter att de bestämt sig för att slå sig ned och försöka hitta något permanent i Småland.

Här var konkurrensen från andra flockar med skiftare obefintlig och deras närvaro skulle inte riskera att dra till sig ovälkommen uppmärksamhet. De skulle kunna leva sina liv för sig själva och redan då hade tanken på att starta ett eget företag existerat som ett frö i hans bakhuvud. Men det var inte förrän han tillsammans med Igor och Stefan hade ägnat månader åt att renovera först det fallfärdiga bostadshuset, sedan gäststugan och till sist uthusen, som idén till byggfirman slagit rot.

Han hade diskuterat med de andra och firman *Simons Bygg* hade sakta tagit form.

Igor parkerade vid ladugården och tillsammans gick de grusgången fram mot den rödmålade en och en halvplansvillan.

På andra sidan gången, mitt emot ladugården låg Igors stuga som för tillfället huserade Jonathan och Miriam.

Trots att Igor var mån om sitt privatliv och gärna höll sig lite för sig själv när de inte arbetade, hade det varit hans idé att gårdens nytillskott skulle få dela på det lilla huset. Kanske hade han inte litat tillräckligt på dem för att vilja ha dem sovandes under samma tak till en början. Eller så hade han insett att dela hus med ett nyblivet kärlekspar med tiden skulle kunna gå en på nerverna, för att tala om den störda nattsömnen.

När de klev in i köket satt Miriam och Stefan vid bordet framför varsin bärbar dator. Båda tittade upp samtidigt, men medan Stefan lugnt satt kvar flög Miriam upp från stolen och kom skyndande mot dem. Eller dem, mot Jonathan förstås. Nog för att Stefan brukade skina upp när Simon och Igor kom hem, men det var liksom inte samma sak som att ha en vacker kvinna som kastade sig längtansfullt i ens armar. Inte för att Simon var svartsjuk, inte alls.

Han tog ett snabbt kliv framåt och slog ut med armarna, men Miriam var med på noterna och rundade honom lätt innan hon slängde sig om halsen på Jonathan. Simon slog sig ned vid bordet bredvid Stefan.

”När den dagen kommer då Jonathan bestämmer sig för att han har fått nog av ditt småflirtande, kommer jag och Igor bara att stå bredvid och se på medan du får stryk. Så, nu har jag varnat dig.”

Simon skrattade till åt Stefans ord. Han tvivlade på att Jonathan skulle gå så långt. Dessutom kände han sig ganska säker på att Jonathan förstod att han bara skojade. Det var ju inte som om han någonsin skulle försöka sig på något med Miriam. Han tyckte om henne, mycket till och med och hon var riktigt snygg på ett vilt och lite galet sätt. Hennes heta temperament gjorde att han gillade att retas med henne, men

hon var också en av få kvinnor som han upplevde såg rakt igenom hans fasad. Det syntes i hennes ögon när hon tittade på honom. Ibland inbillade han sig till och med att hon tyckte synd om honom. Inte för att han behövde det. Han levde varje mans dröm.

Han tittade på Jonathan som fortfarande hade armarna om Miriam. Hans ögon fullkomligt lystes av lycka. Okej, lite avundsjuk kanske Simon var ändå.

”Nu äter vi.” Miriam slet sig loss från Jonathan och flyttade bort sin dator från bordet, innan hon ställde en stor gryta på dess plats. ”Jag och Stefan har gjort kalops.”

De åt koncentrerat under tystnad de första minuterna. När den värsta hungern var släckt kom samtalet runt bordet igång.

Stefan hade skickat ut offerter till två nya potentiella kunder och fått svar från ytterligare en. Trots att hans närmaste vän inte deltog i det fysiska arbetet eftersom han pluggade samtidigt, var han en stor del av firman. Han höll koll på alla siffror. Allt från fakturor till arbetstimmar och löner. Simon var själv långt ifrån dum, men utan Stefans hjälp skulle företaget aldrig tagit fart. Simon hade inte räknat med mängden av pappersarbete, han ville inte det heller. Han ville bygga.

Igor hade blivit hans extra händer på byggplatserna och Stefan skötte resten från deras hem. Nu redogjorde han kort för vad som hänt under dagen och hur deras nästa uppdrag skulle se ut.

”Det är inga konstigheter”, förklarade Stefan. ”Bara en friggebod som ska sättas upp, med plats för trädgårdsredskap och så. Det bör ni fixa på ett klick och jag tänkte att det passade bra nu när ni blev klara tidigare än planerat.”

”Gör inte folk någonting själva längre”, muttrade Simon. En friggebod var inte mycket till utmaning. Bara snäppet roligare än att stå och måla skiten sedan.

”Nej, tydligen ska mannen i huset ha tummen mitt i handen, i alla fall om man fick tro hans fru. Dessutom var han borta i tjänsten nästa vecka så det är hon som kommer att överse arbetet och det kommer hon att göra på nära håll, som hon uttryckte det.”

Jonathan frustade till och satte nästan kalopsen i halsen. När han hade hostat färdigt kom orden som Simon redan satt och väntade på.

”Åh, det är nog inte byggandet av friggeboden hon hoppas kunna inspektera på nära håll.”

Simon sa inget utan lyssnade bara till en djup suck från Stefan och ytterligare en hostattack från Jonathan. Igor gav som vanligt inte mycket ljud ifrån sig, även om han dagen till ära hade varit ovanligt pratglad. Men trots att han nu inte hängde på samtalet när Miriam krävde en förklaring till vad som var så roligt, var Simon säker på att han skrattade högt inombords i det där jättelika, hårda muskelpaketet.

Jonathan, som inte kunde hålla något hemligt för Miriam, berättade självklart om lappen och om alla telefonnummer som hittat sin väg ned i Simons arbetsbyxor tidigare. Det dröjde inte länge förrän allas blickar var vända mot honom som om de väntade på en förklaring från hans sida.

En förklaring på vadå, var frågan. Sedan dagen då han och Stefan lämnat flocken uppe i Dalarna hade han inte behövt förklara sig för någon. Han tänkte banne mig inte börja nu. De satt tysta en lång stund.

”Åh, vadå. Tjejerna gillar när man flirtar lite. Det hör till”, muttrade han till slut bara för att få återgå till maten.

Miriam nickade och böjde sig ned över sin tallrik, nöjd med hans korta förklaring. Resten av ögonparen som fortfarande var fästa vid honom verkade inte lika lättövertalade.

”Det är säkert”, fortsatte han. ”Miriam håller med.”

”Mmm, hon gör det ja”, sa Stefan lågt. ”Men det är inte hon som behöver svara på blivande kunders förfrågningar gällande andra tjänster.”

”Andra tjänster?” frågade Miriam. ”Som i sexuella då eller?” Sedan skrattade hon högt.

”Bland annat”, fortsatte Stefan som inte lät lika munter. ”Några möhippor har också hört av sig. Tydligt är strippande poliser ute, men snickare tycks vara på modet.”

Okej, han behövde inte höra mer, konstaterade Simon och svalde den sista munnen med kalops, innan han reste sig från bordet.

”Möhipporna kanske vore ett sätt att få in lite extra pengar.” Miriam försökte hålla sig för skratt, men lyckades inget vidare. ”Är Simon bra på att dansa vore väl lite striptease inte så farligt. Något annat är det förstås inte tal om. Han kan ju inte ha sex med kvinnorna.”

Simon hejdade sig på tröskeln. ”Och varför inte det?”

”Därför att de är människor och du är ... Ja, inte lika mänsklig.”

”Om jag inte hörde fel så hade du som är ytterst mänsklig sex med din inte fullt lika mänskliga partner så sent som i morse.”

”Men det är väl en helt annan sak”, protesterade Miriam snabbt. Sedan sjönk hans ord in och hennes ansiktsfärg gick från lätt rosigt till högröd.

”Nej, inte alls”, sa Simon.

”Men är du inte rädd att de ska undra varför du ...” Miriam harklade sig besvärat. ”Inte reagerar som den genomsnittlige mannen? En sådan sak är svårt att missa, tro mig. Första gången var något av en chock.”

Simon skrattade till.

Nej, skepnadsskiftare reagerade inte som den genomsnittlige

mannen vid sex, eller snarare utlösning, som Miriam så fint uttryckte det. Men det brukade sällan innebära några problem. Det hade det i alla fall inte gjort för honom. Det gällde bara att vara försiktig, diskret och se till att kvinnan ifråga var så pass distraherad att hon inte märkte vad som hände i hans nedre regioner.

”Så Jonte ville ge dig en liten överraskning”, retades han och vände sig sedan flinande mot Jonathan som flackade nervöst med blicken.

Miriam harklade sig igen. ”Mmm, ja, precis så var det. En överraskning var vad det var.”

Något i hennes tonfall sa Simon att hon ljög, men han valde att inte uppmärksamma resten av sällskapet på den punkten. Andra personers sexliv var deras ensak. Om nu bara hans vänner kunde inse detsamma när det gällde honom.

”Hur som helst behöver ni inte vara oroliga att jag ska ställa till med några överraskningar. Jag vet hur man är diskret.” Han hade haft gott om övning på den punkten.

”Är du säker på det?” Miriam lät inte helt övertygad. ”Jag menar, det är rätt svårt att inte lägga märke till det, särskilt om ... ”

Än en gång förmådde hon inte riktigt att avsluta meningen.

Simon förstod vad hon menade, men han ryckte bara på axlarna.

”Äh, det är bara en fråga om skicklighet. Ger du en kvinna tillräckligt med orgasmer skulle hon knappt märka om en bomb slog ned i sovrummet.”

Miriam rynkade ögonbrynen. Stefan och Jonathan såg mest besvärade ut, medan Igor fortfarande slevade i sig av kalopsen till synes helt oberörd av samtalsämnet.

Det var tydligt att Miriam fortfarande inte var övertygad av hans resonemang.

”Ja, så bra är jag”, lade han till och blinkade åt henne.

Han skulle just säga något i stil med att om hon ville ha bevis så stod han alltid till förfogande. Ett skämt, såklart, men Simon hejdade sig när han såg hur Jonathan lutade sig närmare Miriam och lade en beskyddande arm runt hennes axlar.

Men Miriam bara skakade på huvudet. ”Om du nu är så bra som du påstår, vilket jag tvivlar på, är det inget annat än ett mirakel. Hur har du kunnat lära dig så mycket om kvinnor när du bara spenderar en enda natt med var och en av dem?”

”Jag är väl helt enkelt en naturbegåvning.”

Med de orden lämnade han köket och gick uppför trappan till övervåningen. Han öppnade dörren till sitt sovrum och slängde sig på enkelsängen som stod vid den ena väggen i det sparsamt möblerade rummet.

Särskilt hemtrevligt var det inte. Förutom sängen fanns en garderob och en byrå. Vid huvudänden av hans säng stod en pinnstol och därpå låg mobilladdaren. Väggarna hade tapetseras om då de hade rustat upp huset, men var fortfarande tomma och kala. Trägolvet hade han själv slipat och lackat. Någon matta hade han aldrig skaffat, övertygad om att den bara skulle samla på sig damm och skräp. Miriam hade för några veckor sedan i all välmening nämnt något om gardiner, men han hade låtsas som att han inte hört henne.

Gardiner skulle inte göra det tomma rummet mer trivsamt.

Simon stoppade ned handen i byxfickan och fingrade på lappen med telefonnumret i fickan. Han var tveksam till om han skulle ringa det och trots vad Jonathan sagt så hade det inget att göra med att kvinnan nästan var dubbelt så gammal som han själv. När det kom till sexpartners hade han verkligen inga speciella preferenser.

Han tänkte på Jonathan som hade Miriam. Han skulle med

glädje byta bort både sina tidigare och kommande tillfälliga förbindelser, om det innebar att han fick chansen till något som liknade den lycka han såg varje dag hos Miriam och Jonathan.

En livspartner.

Tvåsamheten var något som varje varg strävade mot. Det gjorde han också. Eller skulle göra så fort han träffade kvinnan som väckte de rätta känslorna inom honom och när det kom till en livspartner såg hans önskemål betydligt mer specifika ut.

Han visste precis hur hon skulle se ut.

Hon skulle vara en jämlike, en skiftare precis som han, med mörkt hår – svart som natten. En smidig och stark kropp.

Och ögonen ...

Ögonen skulle vara isblå. Kalla, men på en och samma gång så heta att de brändes.

Simon slöt ögonen och lät huvudet sjunka djupare ned i kudden.

2

Anja visste inte hur lång tid hon hade spenderat i vindsrummet ovanför Andrés kontor. Samma kontor där hennes svek mot flocken hade uppdragats vårnatten hon återvänt till Värmland och flockens revir. Hur många månader hade förflutit sedan dess?

Anja och kröp ihop på den tunna madrassen på golvet. Den enda bekvämlighet hennes Alfa hade tillåtit henne där hon låg omgiven av pappkartonger, trasiga möbler och skräp. Allt täckt av ett tjockt lager med damm.

De bakbundna händerna gjorde det svårt att hitta en bekväm ställning. Hon lade sig på sidan, lutade kinden mot madrassen och andades genom munnen för att undvika den unkna lukten av fukt och mögel. Från gliporna i den kala träväggen strömmande kylig nattluft in. Sommarens hetta var förbi och allt hon hade att se fram emot var den kallare höstluften.

Hon längtade. Det enda hon tillät sig att längta efter.

Kylan kunde vargens päls alltid skydda henne ifrån. Med värmen och hettan var det annorlunda.

Anja undrade vad resten av flocken ansåg om henne nu. Visste de vad hon hade gjort, var hon fanns någonstans, eller levde de i ovisshet precis som i så mycket annat?

Anja hade bara en plan och det var att härda ut och hålla tyst. Hennes bror kunde inte hålla henne inspärrad för evigt. Förr eller senare skulle han bli tvungen att lämna på säkerheten och då skulle hon få sin chans att fly.

Under tiden som passerat hade hon bara sett sin bror och några få gånger hans närmaste man, Emanuel. Andrés partner borde förstås ana var hon befann sig, om inte annat så på lukten, men hon skulle aldrig ifrågasätta sin ledares agerande. Hon var väl införstådd med sina plikter inom flocken.

Sin plats.

De dagliga samtalen, förhören och hoten hade blivit till en vana och när Anja ännu en gång hörde hur stegen upp till vinden fälldes ned, förmådde hon knappt att känna något alls. Kanske inbillade hon sig bara, men hon upplevde att pressen från flockens Alfa hade minskat den senaste tiden. Det var nästan så hon började undra om André var på väg att ge upp i sin jakt på svar.

Så fort luckan i vindsgolvet slogs upp och hon mötte sin brors ansikte insåg Anja att något var fel. Irritationen som alltid pyrde likt glöd i Andrés ögon var ersatt med ett sådant kyligt lugn att en rysning spreds genom hennes kropp trots värmen.

Han kom fram till henne, ryckte hårt i hennes bakbundna händer för att se så att hon inte hade lyckats ta sig loss sedan hans senaste besök. Därefter drog han upp henne på fötter, greppade hårt om hennes överarm och började sedan helt lugnt släpa henne efter sig mot vindstrappan.

Anjas hjärta började slå snabbare.

Det här var något nytt.

De lämnade snart det gula boningshuset bakom sig. André undvek gårdsplanen med raderna av slitna husvagnar med sovande flockmedlemmar och drog med henne in bland

träden. De kom allt djupare in i skogen och började röra sig norrut.

Hon hade fullt upp med att hålla Andrés tempo utan att snava. Därför dröjde det innan hon förstod vart de var på väg. Men så gick det upp för henne och Anja upplevde en märklig känsla av *deja vú*. Senast hon färdats här hade varit i den kyliga vörnatten och hennes roll då hade varit en helt annan. Hon hade varit i kontroll och framför henne hade hennes uppdrag för natten mödosamt stapplat fram.

Var det hennes tur nu?

Någonstans inom sig visste hon att hon förtjänade att bestraffas. Hon hade svikit sin flock, ljugit för sin Alfa och inte bara det ...

Hon hade kallblodigt mördat två av dess medlemmar för att dölja sitt svek – att hon skonat en dödsdömd förrädare.

I hennes ögon förmildrades agerandet av det faktum att dödsdomen hade visat sig vara grundlös. Jonathan hade bara dömts för att straffa hennes och Andrés mor Helene, som hade lämnat sin flock, sin partner och sin son bakom sig och startat ett nytt liv tillsammans med en annan skiftare från flocken.

En hemlig allians som hade burit frukt.

Anja visste inte vem moderns nye man hade varit. Hon hade bara sett honom på det bleknade fotot Jonathan ägde. Men sättet han tittade på deras mamma på bilden sa Anja att han hade älskat henne och det var mer än vad hennes och Andrés far någonsin gjort.

De allra flesta partnerskap arrangerades i flocken. Utåt sett hade förstås varje individ ett fritt val, men en hint eller en uppmuntran från flockens Alfa var det ingen som skulle våga gå emot. Inte när tryggheten i flocken var det viktigaste för de allra flesta medlemmar.

Utän den vore de ingenting. Utstötta. Fredlösa.

Ett öde som i praktiken nästan var lika med döden för en varg. Flockens individer föddes i skydd av dess revir och dog i detsamma. Majoriteten av medlemmarna var till följd av det papperslösa. Det var Anja också. Vilket försvårade alla chanser att skapa sig ett liv någon annanstans.

Insikten om deras slutdestination fick henne att börja streta emot, men hur Anja än kämpade förblev hennes brors grepp om hennes arm lika hårt. Hennes händer var fortfarande bakbundna. Om hon skiftade fanns en chans att hon skulle kunna ta sig loss, men hon hade också sett en skymt av vapnet i byxlinningen på sin bror.

Han skulle hellre skjuta henne än att låta henne gå.

Du ska ingenstans.

Det var vad han hade sagt den där natten då hon återvänt från Hökensås och Västergötland. Hon mindes fortfarande beslutsamheten i Andrés röst, i hans ögon. Han hade menat vartenda ord. Han skulle aldrig låta henne gå.

Det var här hon hörde hemma och likt så många före henne skulle hon inte lämna den värmländska flocken levande. Inte om André kunde göra något för att förhindra det.

Aldrig förut hade tiden gått så långsamt. Ändå var det alldeles för snart som träden började glesna för att avslöja den glänta där hon hade skonat mannen som senare skulle visa sig vara hennes halvbror.

Att rädda hans liv och låta honom löpa mot en oviss framtid hade varit ett ögonblicks infall. Då hade hennes instinkter sagt åt henne att det var något som inte stämde, men även den här gången talade Anjas instinkter till henne i gläntan. De sa åt henne att hennes liv inte skulle ta slut i natt. Vågade hon tro på dem?

André var hennes storebror – hennes blod. Skulle han verkligen kunna förmå sig att avsluta hennes liv?

Dessutom hade hon fortfarande inte gett honom några svar.

När han bryskt knuffade henne mot gläntans mitt började mörkret just att ge vika för ännu en gryning. Anja fäste blicken på en hög gran, en av många som omringade den öppna platsen i skogen.

André ställde sig framför henne. ”Det här är din sista chans att visa att du kan samarbeta. Att du kan vara en del av flocken här. Kan du inte det ger du mig inget annat val, Anja.”

Hon koncentrerade sig på trädet och försökte att inte låta hans ord ta fäste. Ord var trots allt bara ord. De kunde så lätt förvridas och förvrängas och han skulle säga vad som helst för att få henne att prata – för att få henne att avslöja sin hemlighet.

Men Anja hade redan bestämt sig. Det hade hon gjort i samma stund som hon insett att hennes lögn hade genomskådats. Hon skulle ta med sig informationen om Jonathan, hans partner och deras nya vänner till sin grav. De levde i fred och skulle aldrig utgöra något hot mot andra existerande skiftarflockar. Framför allt så var de lyckliga.

Hennes egen chans till lycka hade grusats i samma stund som hon svikit sin flock.

”Du tänker fortfarande inte tala? Har du inget du vill säga? Inget du ångrar?” André spottade ur sig orden.

Anja tog ögonen från granens bruna bark och mötte sin brors blick. Bortsett från att han var en man och nästan ett huvud längre än hon själv, var det som att titta in i en spegel.

”Anja ...”

Hans röst lät annorlunda nu. Besviken och uppgiven.

Om hon inte visste bättre skulle hon ha trott att hon för ett ögonblick sett bedjan i hans blick och en Alfa bad aldrig om något. Han krävde och hans krav tillgodosågs alltid.

Han hade frågat om hon ångrade något. Det gjorde hon

aldrig. Det var inte så hon levde sitt liv, men en liten sak gnagde ändå inom henne.

Under månaderna på vinden hade hon inte tillåtit sig själv att tänka på honom. Inte i vaket tillstånd. Det räckte att han hemsökte hennes drömmar.

Simon.

Hans ansikte var permanent fastetsat inom henne, ändå hade hon inte tillåtit sina tankar att vandra. Hon var rädd att om hon gjorde det skulle alla känslorna från kvällen hon hade träffat honom komma rusande tillbaka. Hon skulle minnas hur han doftade, sättet han tittade på henne, styrkan i hans kropp och känslan av hans läppar mot hennes.

Det fick bara inte hända.

Det var inte bara för att hennes motstridiga känslor för honom skulle göra henne mer sårbar om hennes Alfa någonsin fick veta, det var också för att Anja inte ville erkänna, ens för sig själv, att någon annan kunde påverka henne så som han hade gjort.

Hennes kontroll, kyla och förmåga att se klart i varje situation var hennes styrka. Fanns det en skepnadsskiftare där ute som kunde rubba den balansen var han inte bara hennes största svaghet, utan också hennes största fiende. Endast han skulle ha makten att krossa henne.

André backade ett par steg. Anja följde honom med blicken. Såg hur han förde handen mot pistolen och greppade kolven.

Hon svalde. Pulsen ökade och paniken kom smygande, trots att det sista hon ville var att visa sig svag och rädd. Hon försökte tvinga tillbaka rädslan, men den växte sig bara starkare och snart hotade paniken att explodera inom henne. Enda sättet att hålla den i schack var att låta medvetandet invaderas av känslor starka nog att mota bort den.

Hon tillät sig att minnas kyssen. Hur Simons kropp hade

pressats så hårt mot hennes att hon känt varje kontur av hans vältränade uppenbarelse. Hans läppar, hårda och mjuka på en och samma gång när de mötte hennes. Hur de både krävde och gav.

Han hade inte frågat om han fick kyssa henne. Hade inte gett henne något val.

Det hade varit hennes första och enda kyss.

Och den hade slutat med att hon bitit honom i tungan. Inte tillräckligt hårt för att dra blod, utan bara för att markera. Det hade fungerat. Hans läppar hade lämnat hennes.

Anja tänkte på deras ordväxling därefter. Hur han hade sagt att hon borde öva på att kyssas, hur smakprovet hon gett honom inte varit övertygande. Om hon inte hade velat strypa honom innan så hade hon velat det då.

Ilskan pyrde inom henne. Tvingade paniken åt sidan. Hon skulle visa honom. Hon skulle överleva om så bara för att söka upp den där Simon och ...

Och vadå?

Visa honom att han hade fel eller bara slå honom sönder och samman?

”Då så. Du har gjort ditt val.”

Alfans röst förde henne tillbaka till verkligheten och genast var paniken där, redo att brisera. Hon undvek att titta på honom och mötte istället pistolens mynning när han höjde vapnet. Sekunderna tickade långsamt förbi, men för varje ögonblick som passerade ebbade paniken ut för att ersättas med ett märkligt lugn.

Hon hade haft rätt.

Anja tittade upp från pistolen och såg in i sin brors ögon, lika lysande blå som hennes egna.

Han förstod. Hon behövde inte säga någonting.

Hennes hemlighet skulle dö med henne.

Anja visste inte hur länge de stod så och bara stirrade på varandra, men till slut var det hennes Alfa som bröt ögonkontakten.

Ögonblicket kändes som en seger.

En djup suck kom från André sedan vred han huvudet mot träden till höger om sig.

”Du kan ta över nu.”

Anja ryckte till. Koncentrationen på André, på vapnet och att hålla sina skenande tankar under kontroll hade fått henne att missa närvaron av en tredje part, men nu kände hon av honom. Hon rynkade näsan då hon tog in den välbekanta doften.

Emanuel blev synlig bland träden. Allt han hade på sig var ett par jeans när han på bara fötter klev in i gläntan. Hans blick var stadigt fäst på henne. Först på hennes ansikte och sedan hennes kropp. Leendet på hans läppar var allt annat än vänligt och det fick hennes mage att vrida sig av obehag.

